— Ξέρω καὶ 'γὼ τί ἄνθρωπος εἶναι.... σκεφτόμουνα.

Κεῖνος τότες ἐστάθηκε καὶ μ' ἐκοίταξε ἄγρια ἄγρια.

— Τί θέλεις ; τοῦ λέω, ποιός εἶσαι ; Καὶ κεῖνος τότες μοῦ λέει μὲ μιὰ μεγαλοπρέπεια.

— Ἐγὼ εἶμαι κεῖνος ποὺ θὰ πάρω τὴ βασιλοπούλα τὴν Ἀλεξάντρα. (Ἔζοῦσε τότες ἡ Ἀλεξάντρα). Καὶ γυρεύω τὸ χρυσό τ' ἄλογο, γιὰ νὰν τὸ καβαλικέψω καὶ νὰ πάω στὸ βασιλέα, νὰ μοῦ δώκῃ τὴ βασιλοπούλα μου. Μὴν τὸ εἶδες τὸ χρυσὸ τ' ἄλογο ; Μὴν ἐπέρασε ἀπὸ δῶ ;...»

— Τὸ χρυσὸ τ' ἄλογο ; τοῦ λέω.

— Ναί. Τὸ χρυσὸ τ' ἄλογο !...»

— Ἄ ναί, τοῦ λέω γὼ τότες ἀμέσως γιὰ νὰν τόνε ξεφορτωθῶ, ναὶ τὸ εἶδα.

— Μπράβο, καπετάνιε μου !» μοῦ λέει αὐτός· «Καὶ ποῦ τὸ εἶδες ;

Τότες τὸν ἐπῆρα κάτου στὴν αὐλή. Ἐκεῖ εἶταν ἕνα πηγάδι, ποὺ καθημερνῶς ἐφέρνανε καὶ ποτίζανε τὰ ζῶα τους οἱ χωριάτες ἀπὸ τρογύρω. Ἐκεῖ στὴ λάσπη φαινόνταν οἱ πατημασιὲς ἑνὸς ἀλόγου.

— Νά, νά, τοῦ λέω, βλέπεις τἀχνάρια του ; Ἀπὸ δῶ πᾶνε....

— Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, καπετάνιε μου, μοῦ λέει,

Καὶ τράβηξε κατὰ κεῖ ποὺ πηγαίνανε τἀχνάρια ὅσο ποὺ τὸν ἔχασα 'πὸ τὰ μάτια μου...

*

Σὲ κάμποσον καιρὸ πάλε τὸν ἐματαεῖδα.

Ἐκεῖ πέρα ὑπάρχει ἕνα ποτάμι. Καὶ μὲ τὰ νερά του ποτίζουνε οἱ χωριάτες τὰ χτήματά τους. Μιὰ νύχτα τὸ λοιπὸν τὰ βρήκανε ἀναμεταξύ τους γιὰ τὰ νερά ! Ὁ ἕνας ἔλεε ποῦναι ἡ σειρά του νὰν τὰ ρίξῃ στὸ χτῆμα του,κι ὁ ἄλλος τὰ ἤθελε στὸ δικό του. Μὲ κελέσανε τὸ λοιπὸν νὰν τοὺς ξεχωρίσω. Ἂς εἶναι...Δὲν ἐπιμείνανε καὶ πολύ. Τὰ συβάσανε.

Ἐκεῖ ὅμως μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα καὶ κεῖνον τὸν ἀγριάνθρωπο ποὺ γύρευε τὸ χρυσὸ τ' ἄλογο γιὰ νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὴ βασιλοπούλα.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐπίστευα νἄναι κεῖνος. Ἔπειτα ὅμως ποὺ τὸν εἶδα καλύτερα ἐβεβαιώθηκα. Καὶ κεῖνος ὅμως μὲ κατάλαβε.

— Πήαινε ν' ἀνοίξῃς τὰ νερά», τοῦ εἶπε ἕνας νοικοκύρης ἐκεῖ.

- Τώρα ἀμέσως πάω», τἀποκρίθηκε.

Πρὶν ὅμως φύγῃ μὲ κόντεψε. Ἔσκωσε τὸ φανάρι, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, καὶ μοῦ τὸ κόλησε στὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα ἂν εἶμαι 'γὼ κ' ἔπειτα ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα, σὰ νὰ μοῦ λεε : «μὴν πῇς κανενὸς τίποτις !»

Καὶ τὰ μάτια του ἀστράψανε ἄγρια μὲς στὸ σκοτάδι...

Καὶ μεμίας, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ λόγο, χάθηκε γιὰ νὰ πάῃ νἀνοίξῃ τὰ νερά...

*

Ἔπειτα 'πὸ πολὺν καιρό, ὅταν πιὰ κατέβηκα στὴν Ἀθήνα, ποὖχα βαρεθῆ κείνη τὴν ἐξοχία κεῖ πάνου, τόνε ματαβλέπω. Καὶ γιὰ μαντέψτε ποῦ;... Τὸν ἀπάντησα μὲς στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος. Ναί, μὲς στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος,μὲ κείνη τὴν ἴδια φορεσιὰ καὶ μὲ τὴν ἴδια τρίτσα, ποὺ δὲν εἶχε πάτο....

Μόλις μ' εἶδε μὲ χαιρέτησε.

— Πᾶμε, μοῦ λέει, στὸν πεθερό μου ;

— Σὲ ποιόν πεθερό σου ; τοῦ λέω.

— Κάνεις πῶς δὲν τόνε ξέρεις ; Νὰ δῶ πάνου στὸ Παλάτι....Δὲν εἶναι πεθερός μου ὁ βασιλέας ;.. Πᾶμε μαζί νὰ σὲ συστήσω κιόλας ;...

— Ὄχι, τοῦ λέω, γιατὶ ἔχω κάποια δουλειὰ τώρα. Πήαινε μοναχός σου.

— Μὴ θέλεις κάνε νὰν τοῦ πῶ τίποτις ;

— Ὄχι, τοῦ λέω, σ' εὐχαριστῶ.

— Γειά σου, τὸ λοιπόν, καπετάνιε...

Καὶ τράβηξε ὁ δυστυχισμένος γιὰ τὸ παλάτι. Ποιός ξέρει τί βρισιὲς καὶ σπρωξιὲς θά φαε. Ὄχι νὰ ἰδῇ τὸ βασιλέα ! Δὲ λέω· μπορεῖ νὰν τόνε διώξανε καὶ μὲ καλὸ τρόπο, σὰν ἐκαταλάβανε τὴν τρέλλα του...

Ἀπὸ τότες δὲν τόνε ματαεῖδα. Πάντα ὅμως θὰ τόνε θυμᾶμαι, ὅσα κι ἂν ἐπέρασα στὴ στρατιωτική μου ζωή, αὐτὸν τὸν παράξενον ἄνθρωπο μὲ κεῖνα τὰ ἄγρια μάτια καὶ μὲ τὴ σκισμένη τρίτσα, ποὺ γύρευε τὸ χρυσὸ τ' ἄλογο, γιὰ νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὴ βασιλοπούλα».

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ο,τι Θέλετε

Ἀπὸ μέρες μᾶς εἶχε στείλει ὁ κ. Χρηστομάνος τὸ γράμμα του στὸν «Κριτικὸ τοῦ Νουμᾶ» μὰ μόλις στὸ σημερνὸ φύλλο βρήκαμε θέση νὰν τὸ τυπώσουμε.

— Σὲ λίγες μέρες βγαίνει καινούριο βιβλίο τοῦ κ. Πέτρου Βλαστοῦ (Ἕρμονα) με τὸ «Τελώνιο», τὴ «Σκλήραιναν» καὶ μὲ ἄλλα ἀνέκδοτα δηγήματά του.

— Στὶς βρισιὲς κι ἀνοησίες ποὺ ξεστομίσανε μέσα στὴ Βουλὴ οἱ *ἐθνικοὶ πατέρες* (στὶς 21 τοῦ περασμένου Φλεβάρη) γιὰ τὴν ἐθνική μας γλώσσα ὁ κ. Ψυχάρης ἀπάντησε ἐπιστημονικώτατα. Δηλ. σὲ καθέναν ἀπὸ τοὺς βουλευτάδες (Μαυρομιχάλη, Παπαμιχαλόπουλο, Στάη, Καραπάνο κλπ.) ποὺ σηκωθῆκαν τότες καὶ μιλήσανε ἐναντία του ;κ' ἐναντίο τῆς γλώσσας, ἔστειλε ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο τῆς μελέτης του «Essai sur la Grec de la Septaine» μὲ τὴν ἀφιέρωση «en souvenir de la seance du 4 Fevrier 1908. Une petite leçon de Grec moderne», κι ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο τῆς ἄλλης μελέτης του «Sophocle et Hippocrate» μὲ τὴν ἀφιέρωση «en souvenir κτλ. Une petite leçon de Grec aucien».

— Κ' ἔτσι οἱ ἐθνικοὶ πατέρες θὰ πειστήκανε πιὰ πὼς ὁ κ. Ψυχάρης ξέρει καὶ τὸρχαῖα Ἑλληνικὰ καὶ τὰ σημερνὰ καὶ δὲ θὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Κυβέρνηση ... νὰ τὸν πάψει.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. *Ἀντίλογο*. Περιττό. Ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» οὔτε ἀπάντησε ἀκόμα μὰ οὔτε, φαίνεται, πὼς τὄχει σκοπὸ νἀπαντήσει καὶ νὰ μᾶς φκνερώσει τὄνομά του. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ παληκάρια πάντα κρύβουνται. — κ. *Στρ.* Ὄχι.— κ. Kahn στὸ Μόναχο. Λάβαμε τὴ συντομή καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο(δρόμος Ζήνωνα2) πουλιοῦνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἕνα καὶ 1,25 φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, τἀκόλουθα βιβλία τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὄνειρο τοῦ Γιαννίρη» — τοῦ ΠΑΛΛΗ «Ἥλιος καὶ Φεγγάρι»—τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ Ἐπαιδευτική μας ἀναγέννηση— τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης»,«Μαζώχτρα καὶ Βρουκόλακας» καὶ «Νησιώτικες Ἱστορίες»—τοῦΔ.ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ «Οἱ σκιές μου»—τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ«τὸ Ἀνεχτίμητο» (δρᾶμα)—τοῦ ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατρίδα» —τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινούρια» —τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιά»—τοῦ Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι» καὶ «Ὁ Ἀσωτος» (δράματα)— τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Δάφνης καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερίδη)— τοῦ ΕΥΡΙΠΙΔΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Περγιαλίτη)—τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «ὁ Αἴας» (μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη).

Η ΙΛΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Ο ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάντρας Παπαμόσκου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. χρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Τοῦ ΙΔΑ «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἷμα.» δρ. 2.

Τοῦ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (Δρ. 1) — Κριτικὴ ζοῦ ἄδολου λογισμοῦ τοῦ Κάντ (δρ. 1) — Τὸ δασμολογικὸ ζήτημα στὴν Ἀγγλία (λεφτὰ 50).

Τοῦ ΛΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ τὰ «Πρῶτα τραγούδια» δρ. 1.

Τοῦ ΕΡΜΟΝΑ «τῆς Ζωῆς» δρ. 1.

Τοῦ ΕΛ. ΓΙΑΝΙΔΗ «Γλῶσσα καὶ Ζωὴ» δρ. 2.

Τῆς κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ σαλονιοῦ» δρ. 1.

Τοῦ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ «Τὸ Μπαμπάκι» δρ. 1.

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ ὅλα τὰ ἔργα ἀπὸ δρ. 4 ὁ τόμος.

Τοῦ Γ.ΣΚΛΗΡΟΥ «Τὸ κοινωνικό μας ζήτημα» δ.0,50.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ τοῦ Βλάμη λεπ. 0,50.

ΚΕΡΔΟΣ 459.700 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί ! 459,700 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. **Ἰω Φωτίου** εἰς τοὺς πελάτας του. Ἤτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγύλον ἀριθμὸν 459,700 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θ' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχμῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, *ὑποβιβάζει* τὴν προκαταβολὴν δι' ἑκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς δρ. 3 καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχηρὸν γραφεῖόν του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶνε ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 δραχμὰς τὴν 18 Σεπτεμβρίου ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἐγγράφονται μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου «Ταμιευτηρίου» διὰ τὸν λαὸν ἀναγνωρισθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1906 Β. Διατάγματος μὲ διδράχμους μηνιαίας καταθέσεις.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντόκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κστ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς	ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6 μην.
2	»	»	»	»	»	»	1 ἔτ.
2 1)2	»	»	»	»	»	»	2 ἔτ.
3	»	»	»	«	»	»	4 ἔτ.
4	»	»	»	»	»	»	5 ετ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέπεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ κσταθέτου ὀνομασιταὶ ἢ ἀνώνυμοι.